

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκιστον και πέμπτον αριθμούοντες χρόνον την κλεινήν οικοόμεν γην τών Παρθενώνων.

Χίλια κι' ένιαικόσα δέκα κι' έλα τή σαφρά πέλενα.

Είκοσι Μαρτίου, κι' άλλη φέστα τής Βουλής μεγάλης.

Χίλια δεκατέσσαρα κι' έκατον συγγρόνος, τήν Έθνοςυλέλειον εφφημει κι' ό θρόνος.

Τάδε φθέγγεται τρανή προς τόν Ξύνδεσμον φωνή.

Και μόνον όπου φώναξε σταθίτε, προσοχή, και κάτ νοήσαμε κι' έμεις' στήν άδεζε μας ψυχή, και μόνον που τή κόμματα τή πήγε τρία κι' ένα και τή νερά των έχασαν βουδά και κατασπαμένα, και κάτ ψευδολέοντες βουχόμενοι και σκόμνοι έπέταξαν τήν λεοντήν, λαμπροί του πρέπουν θνιοι.

Και μόνον που σάν κι' άλλοτε δεν γαυριούν οι γαυροι κι' ό μιν κι' ό δέ' φοβήθηκε μπαταύονα πώς θά' τέρθη, και μόνον όπου πάφανε να κώνονται λιδάνια οί χρυσηλάτους τρίποδας, του πρέπουν στεφάνια.

Και μόνον που τήν άφγογον τήν έλαμε να φέγαται, και μόνον πουπαν μερικοί με βελουδένο χίρο: βεβαίως Έπανάστασις είναι καλήν να λέγεται, άλλ' όχι και να γίνεται γιατί δεν μας συμφέρει. Και μόνον πουκανε πολλούς να πάρον τώρα κάβο γρά κάτ μπαρμπατοδουλειάς, του πρέπουν χίλια μπράβο.

Και μόνον που μας ζύπνησε μέσ από νάρκη τόση, και μόνον όπου φάνηκε πώς θέλει να σαρώση τή Πρωτανεία τή οεστία και ταύτικα τεμνίη, πολλοί του πρέπουν αίνοι.

Και μόνον όπου ζήτησε πατρίδα περιμάχητον κι' έβαλε κάτ λιπαρού; να τρίβουν τή στομάχι των, και μόνον που προσκύνησαν λαοδ ουλλαλητήρια κάποιες ιδέας ειδωλο, του πρέπουν νικητήρια.

Εξαόσπε, Εξαόσπε τή κράτος τή πάλι, και κάθε σαπουνφόουσα, που κάνει πώς βροντά, κι' όσαι ποδούν ξεράντωμα' σ' τή πρώτο ρεμπιλιό άς μήν ξεχνούν τή Γουδί πώς είν' έδώ κοντά.

Τέλος Βουλής άμαρτωλής.

Π.— Πώς με θαρρείς άκίνητος με μάτια βουρκαμμένα; γιατί φωνάζεις, Φασοσλή,

άλλομοιον και τρίς άλλοι' σ' τή κράτος και σ' έμένα;

Φ.— Κικιρικί, κοκορικό, κλάψε μεγάλο ξαφνικό, Κοκορικό, κικιρικί, τώρα κανεις δεν είν' έκεί.

Π.— Που δηλαδή;

Φ.— Μές' στή Βουλή... λοιπόν άκόμη, κτήνος, δεν έννομοσε γατιά και πώς άξος ήκούσθη θήνος; 'Ακόμη, Περικλέτο μου, δεν π' ηρες χαμπαράκι πώς εις τή κεραιμία της εκάθους κοράκι, και 'μερα νόικα μ' ένα κρά θαρρείς πώς κλαίει τήν νεκρά;

Δεν έμαθες πώς έφυγε και' πίσω της άρηνει άφροδς και 'λίγα φρύγανα' σάν έλεημοσύνη; Δεν έμαθες πώς έφυγε τή περασμένο Σάββατο αύτή, που' τράβηξε πολλά, και μας άνέδασε ψήλα εις ύψος δυοσινάδατο;

Τή δάκρυά μου τώρα κυλούν ποταμηδόν όπτόν του Σταβλου-περάσω τήν έδόν.

Κλαίω γιά τήν κυφέλη, πουδύγαλε τόσο μέλι, κι' εκτύπησε βαρετά τόσο κρηνηαριά.

Σκοτία διεδέχθη τόν χειμαρον τών φίτων, έσθηγον οι βόμβοι, μήτε σοφόν ιδρώτων, δέν καταπίπτον θρμβοι.

Και κλαίω και δακρύσω κι' άπέτω τριγυρλώ με μούτσουνα περιλυτα.

Δέν είν' άλλις να δώ μήτε τόν Τσαμαδό, μήτε κανένα Φίλιππο.

Είδα τούς στίβους, Περικλή, ρητορικών Σπαδίων,
κι' έκει' σ'τάς πύλας της Βουλής
Εκλούσα πάλιν κουλής
έν τή μνησθίνα: τού σφαιρού σφάν νομοσχεδίων.

"Αλλοιμονό και τρίς άλλοι!..
πάει: τού κράτους ή Βουλή,
και τώρα' σ'τά προπύλαια, βρά Περικλή, τραγούδα:
πολλή μαυριλα' πλάκωσε, μαύρη σάν καλιακοδα.

Ποία πένθιμος ήμέραι..
και σάν πές άπ' έκει' πέρα,
γέννημα τού ραχατιού,
της Βουλής θά' βρής τόν τάφο...
είμ' έμπρός του και σου γράφω
είκοσι μινές Μαρτίου.

Τώρα κόττα την κλεισμένη...
κλάψε την συχωρεμένη,
κλάψε την την κακομοίρα...
μά τί λύπη ποδ την' πήραι

Τι δέν μας δοκάρωσε,
κι' θυμωσ τά' κακάρωσε,
κι' ύστερ' άπό ξενίκια κι' όφλιας γενομένης
ένίναζε τά κέλα,
κι' όλοι της είπαν σέλα
της κακομοιραμένης.

Και την ύστερη την ώρα, πριν γιά πάντα βουδαθή,
μέ τά προινά τάσιρτα
άργουήκωσ τά χέρια
Ισως γιά νά φασκελώσ και γιά νά φασκελωθή.

Κλάψε την την κακομοίρα!..
μά τί λύπη ποδ την' πήραι!..
Κλάψε γιά την Μανταφόρα,
και σάν εισπλαγχνος συχώρε
την κυρά Μαγδαληνή,
ποδ καθένας την βρηγεί.

Πολυέλικτος φανού
κι' ύλως γιά αύτην γενού,
κι' έμπροστά' σ'τό φέρετρό της άνομήματα ληρομένη:
και τάηδόνε της ένεινα μιν έσχαίνης, κουφαηδόν.

Πάει πάει πλέον... όμοι
κάθε ρήτωρ άριστος...
αίωρία της ή μήτηρ
κι' άξιομακάριστος.

Πάνε πάνε γιατροσόφια,
και μετά τρούστους κόπυς
άληθώς ύπερανθρώπους
σήμερα κοιμάται φόβη.

Πάει, ένίναζε τά κέλα
ή μεγάλη κουτοσομπά.

ποδ της έποχής προτρέχει...
γαϊταν έλαφράν δε έχη.

Δέν' μπορώ νά τό πιστέψω μήτ' έγω ποδ λές άκόμα
πώς νεκράν θά την φιλήσω μέ κατάκλειστο τό στόμα.
Δέν' μπορώ νά τό πιστέψω
την γλωσσού, ποδ κελαιδαί,
έλαλον ποδ θά την στίψω
μέ κυπαρισσιού κλαδί.

"Ω ρήματα στωμόλα
Καρδύων άσιδών...
σιγά κι' ή Φιλοήλια,
κι' ή Πρόκνη ή χελιδόν.

Πάνε και Κορδονάκια
και Κόνθησαν' Ελραϊς,
πέτσον χελιδονάκια
μέσ' άπό της φουλιμας
κι' άφίνουν κουτοσυλιμας.

Τό στόμα της βοφάλις,
τό πάσων άπλησιάν,
άφο μάς εξηγοφάλις
Σαρακοστής νηστειάν.

Δέν ήθελε και πρό σπαθίων τό γόνυ της νά κάμψη,
'σ'τά κρούα μάς παραίτησ,
κι' άδύγενός' χαίρετης
την ύστερή της λάμψη.

Δεύτε νά βρηγήσωμεν
ταύτην την άδων,
κι' άς συνεκαφήσωμεν
λόγον έπισηδων.

Δεύτε, φίλοι πατριώται,
και μέ λύτης μορφοσόν
'σ'την κακοήμητην δότι
τελευτατον δσκασόν.

Έκείνη γάρ εξέλιπε, και μέ κοιλιά γεμάτη,
μάς φώναζε: πολλάτη.

Και μετά τόν άγωνα της έκλειψεν τόν Τιδάινον
έφήμιος τό δάνειον,
κι' έραγε μ' όρεψι πολλή τό τελευταίο γαίμα,
και πρόβηκα τετλεισται, κορδωδαί τό πνεύμα.

Τού Περικλήτου μέλος εις της Βουλής τό τέλος.

Π. —

Πάσσε την μακαριότα γαριφών
και πήρε, Φακιλή μου, νά χαζέψωμε,
και γόπες κι' άποσιγάρα κατίων
και μέ τά όρσ μάς χέρια νά μάς έψωμε.

Παληγόχαρτα ρητάρων διακρίνω
σάν φύλλα φθισαπάρου μέσ' σ'τά δάση.